

**Justitsministeren:** Jeg er af den Anskuelse, at Lovgivningen om Dvafsalverbæfnet trænger til en ny Bearbejdelse, navnlig med Hensyn til de i Frd. af 5te September 1794 fastsatte Straffe. Disse ere aldeles bestemte og levne intet Spillerum til Dommeren, indenfor hvilket han kan udmaale Straffen efter de med Forseelsen forbundne Omstændigheder. Efter Forordningen er det alene Gjentagelsen, som kommer i Betragtning; der kan saaledes ikke tages Hensyn til, om den uberettigede Lægepraxis har medført Menneskers Død eller Skade paa Helbredet, om Nogens Liv eller Helbred har været udsat for Fare, om den Skyldige har benyttet sig af Dvertro, om han har drevet den uberettigede Praxis i større eller mindre Omfang, om han har modtaget Betaling o. s. v. Men desuagtet har jeg dog troet, at det kunde være rigtigere ikke for Tiden at indbringe et nyt Lovforslag i den Retning. Saavidt min Erfaring strækker sig, er der nemlig ikke nogen dybt følt Trang dertil; Dvafsalversager forekomme, saavidt mig bekendt, ikke meget hyppigt, og skulde i et enkelt Tilfælde en Straf efter Forordningen blive idomt, som efter Sagens Omstændigheder ikke fandtes passende, har det ingen Banffelighed at faae den nedfat paa en passende Maaade ved kongelig Resolution. Jeg indrømmer nu vel villigt, at det er bedre, at selve Loven indeholder passende Straffe, saaledes, at den kongelige Maaade, saavidt muligt, kan være forbeholdt for overordentlige Tilfælde; men paa den anden Side kan det ogsaa være misligt at ville forandre enkelte Straffebestemmelser. Paa den Tid, en saadan er givet for en enkelt Forbrydelse, vil der ikke, hvad Straffen angaaer, være taget Hensyn til den enkelte Forbrydelses egen indvortes Beskaffenhed alene, men ogsaa til Straffen for beslagtede Forbrydelser. Forandrer man nu Straffen for en enkelt af disse, opstaaer der lettelig et Misforhold med Hensyn til andre lignende Forbrydelser. Det er derfor vist bedre, om man paa eengang kan tage en heel Klasse af saadanne Forbrydelser under Dverbejdelse. En ny Straffelovbog er for Tiden under Udarbejdelse, og jeg har derfor troet, at det kunde være rigtigere, om man under dens Bearbejdelse

ogsaa kunde faae Straffen for Dvafsalvert forandret. Allerede i forrige Vinter har jeg drevverlet om denne Sag med Sundhedscollegiet, og de Dphlysninger, som der ere erhvervede, ere blevne sendte til den i Slutningen af 1850 nedsatte Commission, som skal udarbejde en ny Straffelovbog. Findes det nu, at den omhandlede Forbrydelse har sin rette Plads i en saadan Straffelovbog, da er det jo antageligt, at den deri vil blive sat i Forbindelse med andre lignende Forbrydelser, hvorved Menneskers Liv og Sundhed udsættes for Fare, og mulig vil der findes Anledning til for disse eller idetmindste for flere af dem at give den samme Bestemmelse. Det kan vel ikke ventes, at den nye Straffelovbog kan udkomme i de første Aar, og man kunde derfor gjøre den Indvending, at, naar en Lovgivning ikke er tilfredsstillende, bør Sagen ikke lide det Dphhold, som vil blive en Folge af at vente paa den nye Straffelovbog. Denne Indvending Bøgt vil jeg ikke modsig, og jeg troer endog, at den mulig kunde være afgjørende, dersom der var nogen særdeles Trang til Forandring i Lovgivningen om Dvafsalveri; men efter hvad jeg har tilladt mig at anføre, troer jeg virkelig ikke, at dette er Tilfældet.

**Safs:** Ja, det kommer naturligvis an paa den personlige Opfattelse og det personlige Skjøn, om Trang er tilstede. Jeg troer nu rigtignok, at der baade her i Danmark og i Hertugdømmerne er mange Folk, der baade efter deres hele Livsstilling og de Forhold, hvorunder de leve, baade i den ene og den anden Retning ere nøiere kjendte med denne Sag end den ærede Minister; og jeg maa med Hensyn til denne Sag, hvori jeg er særdeles bekendt, formene, at der er en stor Trang tilstede, og det vil vistnok de fleste Stemmer her paa Rigsdagen indrømme mig; thi, hvad der er bitterligt for Alle og Enhver, er virkelig, at det er ikke de Dvafsalvere i Almindelighed, der stifte Skade, som blive anklagede og dømt, men det er just de Dvafsalvere, der stifte Gavn; thi det har jeg maa desværre sige det, skjøndt jeg langtfra vil anklage Lægerne i Almindelighed hist og her opvakt en og anden Læges Laugsnid. Af det Exempel, som jeg før anførte fra mit Nabolag, frem-